

[Aksel Larsen.]

sig jo gøre at forlænge dem, og jeg ville i hvert fald foretrække, at man forlængede de gældende love fremfor at lade dem afløse af love som dem, vi her skal stemme om.

Måske vil man sige: ja men vi har ikke sikkerhed for at få forlænget de gældende love; hvis vi så ikke kommer med nogle andre lovforslag, der bliver vedtaget inden 1. april — men som sagt, de behøver først at vedtages inden 1. april, de behøver ikke at vedtages inden jul — så kommer vi ud i et tomrum, og så bliver der frit slag for husleje-forhøjelser over hele linjen. Ja, måske vil man sige noget sådant, men jeg synes, man skulle betænke sig på at komme med den forklaring. Enhver ved jo, at også venstre og det konservative folkeparti, deres drabelighed i debatterne til trods, ikke ville vove at undlade enhver støtte til boligbyggeriet eller lade huslejelovgivningen udløbe totalt fra 1. april. Når den principielt mest rabiate forkæmper for det frie initiativ og for alle restriktioners afskaffelse, retsforbundet, ved sine ministre har kunnet gå med til disse lovforslag — som ganske vist betyder en forringelse af den hidtidige lovgivning — så er det da klart, at venstre og de konservative, som mig bekendt ikke rider sådanne principper, som retsforbundet i hvert fald tidligere har redet, ikke ville kunne tillade, at vi fra 1. april ikke havde nogen lovgivning på disse områder.

Ja, så kan det naturligvis tænkes, at det største regeringsparti siger og måske endda mener, at det er givet, at hvis man skulle have noget gennemført til afløsning af det gældende, så måtte det blive noget i retning af en afvikling; der måtte komme visse forringelser, og derfor må regeringen, socialdemokratiet og den socialdemokratiske højtærede boligminister hellere selv komme med udformede forslag til en sådan forringelse af lovgivningen. Jeg synes dog, hvis man vil bruge det argument, at det minder om 1956. I 1956 havde 208 000 arbejdere stemt imod forligsmandens mæglingsforslag, og 115 000 havde stemt for det; det var altså forkastet. Aldrig så snart forelå dette resultat, før den daværende socialdemokratiske regering mødte frem her i folketinget med et forslag om at op-høje det af arbejderne forkastede mæglingsforslag til lov, og man veg virkelig ikke til-

bage for at forsvare dette regeringsforslag med, at hvis den socialdemokratiske regering ikke selv foreslog det, så risikerede man, at der kom forslag om det fra de borgerlige partiers side, og at det blev gennemført af de borgerlige partier her i tinget.

Jeg tror nok, jeg ved den lejlighed sagde, at det forekom mig at være tåbeligt at begå selvmord af frygt for at blive slået ihjel. Og frygt tor, at de borgerlige partier skulle have til hensigt at gennemføre en forringelse, kan da ikke være argument for, at regeringen eller socialdemokratiet hellere ville komme dem i forkøbet og imødekomme deres ønske om forringelse ved selv at udarbejde et forslag.

Jeg savner altså enhver fornuftig og rimelig motivering for, at regeringen netop er kommet med disse lovforslag, og jeg synes, at socialdemokratiet, der udmærket vel ved, hvad arbejderne i dette land tænker og mener, der udmærket vel ved, hvad de socialdemokratiske vælgerforeningers medlemmers store flertal tænker og mener, som vel også må være klar over, hvad flertallet af dets ærede medlemmer her i tinget mener, skylder os et svar på, hvorfor man så er kommet med sådanne lovforslag, vil have dem gennemført i den skikkelse, og hvorfor man har så lynende travlt med at få dem gennemført under forhold, der for mig at se absolut må være sagligt uforsvarlige, og som må have en eller anden politisk motivering. Måske skal denne politiske motivering kun søges deri, at når det er vedtaget nu i december, så har mange mennesker glemt det inden 1. april og opdager det i hvert fald først, når husleje-forhøjelserne praktisk træder i kraft. Måske skal den politiske forklaring søges heri. Men det kunne interessere mig, om der skulle være en supplerende politisk forklaring på, at man vil have en 3 måneders periode, inden befolkningen mærker husleje-forhøjelserne, til at få befolkningen til at glemme de vedtagne love i.

Jeg ved ikke, om jeg får svar på disse spørgsmål, men jeg synes, det er berettiget at stille dem.

Boligministeren (Brundvad): Det ærede medlem hr. Thestrup stillede et spørgsmål angående lejelovens § 113, stk. 5, vedrø-